

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

TAK TIL JESUS FOR TJENESTEN.

Jeg takker ham, som gjorde mig stærk, Kristus Jesus, vor Herre, fordi han agtede mig for tro, idet han satte mig til en Tjeneste. (1. Tim. 1, 12).

Vi mærker os først, at „Tjenesten“ er Herrens, ikke Tjenerens; han er kun Redskabet, og det er en Naade, at Herren vil bruge os. Ve den Tjener, som vil søge egen Fortjeneste. Levebrød og Ære, eller som vil „herse over Hjørden.“ Nej, det hedder bestemt: Kristus Jesus, som satte mig til en Tjeneste, ikke selvtagen.

Videre mærker vi os Tjenerens Storhed. Vi tjener den højeste Herre, gaar Bud for den største Konge. Tjeneren er for, at Gud skal æres — udødelige Menneskesjæle ledes til evig Lykke og Glæde — til de helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning — en Forlignings Tjeneste, hvorved „vi ere Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formaner ved os; vi bede i Kristi Sted: Bliver forligte med Gud.“

Videre: Tjenerens Storhed for Tjeneren selv. Han har Lyst til en skøn Gerning (1. Tim. 3, 1). Tjeneren har vel i Menigheden, erhverver han sig selv en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus (1. Tim. 3, 13).

Tjenerens særlige Løn. Efter at Tjeneren er til Ende, Løbet fuldkommet, Troen bevaret, saa, siger Paulus, „ligger Retfærdighedens Krans til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag.“

Se, med alt dette og meget mere for Øje, kan Paulus, kan enhver sand Herrens Tjener eller Tjenerinde, ikke andet end sige Tak til Jesus for Tjenesten, han satte dem til. 1. Tak for „Styrken“, vi var dog saa lidt saa saare svage. 2. „Han agtede mig for tro“, vi, som desværre, altfor ofte var utro. 3. At „han satte mig til en Tjeneste“ i sin store herlige Vingaard. 4. Tak for Lønnen: Frelste Mennesker og til Slut Ærens Krans.

Maa disse Tanker være til Styrke og Opmuntring for en og anden Tjener, der maaske ofte er nær ved at forsage, som de har været det for mig.

A. R.

EVANGELISTEN BLANDT KIRKEFÆDRENE.

Af H. P. Hansen.

II.

Chrysostomus havde taget Paulus til Forbillede, men havde en god Del af Jakobs praktiske Aand og af Johannes Elskelighed og varme Hjerte.

Hans Karakter var formet under Lidelser. Hans Godhjertethed, Ydmyghed, Taalmodighed Udholdenhed og Hengivenhed for sine Venner og sin Gerning er de afsluttende Træk af hans Løbebane. Skønt han ikke led en voldsom Død, fortjener han dog at regnes blandt de sande Martyrer, der steds er rede til at ofre Livet for Kristi Sag.

Han var ikke en kirkelig Statsmand som Ambrosius, en dybsindig Kirkens Mand som Augustin, men han var i Besiddelse af et rent Hjerte, han var en praktisk Kristen og en Konge blandt Evangelietts Forkyndere. I sit eget Liv, siger Kirkehistorikeren Hase, virkeliggjorde han, saa vidt som dødelige Mennesker kan gøre det, det Præsteideal, som han i sin Ungdoms Begejstring havde tegnet i en Bog om Præstegerningen.

Den hellige Skrift var hans daglige Føde, og i sine Skrifter anbefaler han atter og atter Lægmænd som Præster at studere Bibelen.

Chrysostomus taler af egen Er-

faring om den velsignede Indflydelse, der følger med alle rede i Barnealderen at læse de hellige Skrifter. Saa vel hans Prædikener som hele hans Liv afgiver et slaaende Eksempel paa, hvilken mægtig Indflydelse Bibelen formaaer at udøve over et Menneskehjerte. Gennem Studiet af den hellige Bog formodes de store Træk i hans Karakter. Herfra stammede hans Begejstring for Hellighed, hans store moralske Kraft, hans brændende Kærlighed, hans Sandhedskærlighed og Retfærdighedsfølelse samt hans levende Tro. Bibelen var for Chrysostomus Livets Bog, der opgav Illustrationer til de store Sandheder, han forkyndte. Fra denne Bog henter han de straalende Eksempler paa en kæmpende og sejrende Tro, og det er fra dem, han søger Styrke til at bære de lange Lidelser, der præger hans Livs sidste Dage.

Fra sin Landflygtighed skrev han til Biskop Cyriacus. Da jeg blev drevet fra Byen, fulgte jeg ingen Ængstelse, men sagde til mig selv: Dersom Kejserinden ønsker at forbande mig, lad hende gøre det; thi „Jorden er Herrens.“ Dersom hun ønsker at gennemsave mig, har jeg Jesaja til Eksempel. Dersom hun ønsker at drukne mig i Havet, tænker jeg paa Jonas. Dersom jeg skal kastes paa Ilden, de tre Mænd i Ildovnen led det samme. Skal jeg kastes for vilde Dyr, mindes jeg Daniel i Løvekulen. Dersom hun ønsker mig stenet, har jeg Stefan, den første Martyr, for mig. Nøgen kom jeg af Moders Liv, nøgen skal jeg forlade denne Verden. Paulus siger mig: Dersom jeg behagede Mennesker, vilde jeg ikke være Kristi Tjener.

Chrysostomus var den frugtbarste Forfatter blandt de græske Kirkefædre. Hans betydeligste Værker er hans Homilier og Kommentarer, der tæller ikke mindre end seks Hundrede. Der er iøvrigt bleven paastaet, at han skrev Fortolkninger til den hele Bibel. Som Origenes fastholdt han Skriftens guddommelige Inspiration og Autoritet, men adskilte sig fra ham i Metode og Fortolkning samt i et skarpere Skel mellem det gamle og det nye Testamente.

Origenes slog alle -Døre op for den allegoriserende og mystiske Metode; hvorefter Bibelen kan bruges til at sige hvad som helst der er front og opbyggeligt. Den allegoriske Metode lægger ind i Skriften i Stedet for at udlægge den. Kristus bruger Lignelser og Typer i sin Undervisning, men ikke allegorisk Fortolkning.

Chrysostomus søger at forklare Skriften i dens ligefremme og historiske Betydning, der i sig selv er rig nok for alle. Formaal i Retning af Undervisning og Opbyggelse. Han drog ud af Ordet, hvad det faktisk indeholder, og søgte ikke at lægge uvedkommende Forestillinger og Fantasier ind i det, og dette er sikkert det eneste solide og sunde Grundlag for en lovlige Brug af de hellige Skrifter. De hellige Forfattere havde et bestemt Formaal for Øje: de ønskede ved Hjælp af almindelig Brug af Sproget at meddele en særlig Forestilling, saa den kunde opfattes klart og utvetydigt af Læserne. Paa samme Tid er Aabenbaringens Sandheder saa rige og dybe, at de kan udvides og anvendes paa alle Forhold. Fortolkning er een Ting, Anvendelse er en anden Ting. Chrysostomus vidste fuldt saa vel som nogen Allegorist, hvorledes han skulde uddrage aandelig Næring af Skrifterne og gøre den nyttig til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed, at det Guds Menneske maa vende fuldkommen, dygtiggjort til al god Gerning. Det maa steds erindres, at han er en praktisk Fortolker, der steds siger paa sine Tilhørers Omvendelse og Opbyggelse.

Paa et afgørende Punkt nærmer Chrysostomus sig Reforma-

tionens evangeliske Teologi, nemlig i hans Opfattelse af Skriften som Troens eneste Regel. Der er intet Emne, han hellere dvæler ved end hver kristen Mand og Kvinde Pligt til at studere Bibelen, og hvad han anbefalede andre, gjorde han først og fremmest i sit eget Liv. Han regnede Bibellæsning for det bedste Middel til Fremme af et kristeligt Liv. En Kristen uden Bibel Kundskab er for ham ligesom en Haandværker uden Redskaber. Selv Synet af en Bibel modvirker Synd, skriver han, hvor meget mere da dens Læsning. Det renser og helliger Sjælen, det fører os ind i det Allerbhelligste og bringer os i direkte Samfund med Gud.

Chrysostomus største Fortjeneste ligger i hans Storhed som Prædikant. Og han var en Prædikantens Martyr, eftersom det hovedsagelig var som Følg af hans Troskab i Prædiken af Sandheden at han maatte drage i Landflygtighed. Virkningen af hans Tale øgedes af hans sympatiske Personlighed. Men de foreliggende trykte Prædikener giver dog kun et forholdsvis svagt Indtryk af den levende Stemme og glødende Iver, der besjælede dem med en guddommelig Kraft.

Middelalderens store Poet giver Chrysostomus Plads i Paradis imellem Natan og Teologen Anselm, maaske fordi han ligesom Natan revsede Hoffets Synder og lig Anselm maatte vandre i Landflygtighed for sin Overbevisning.

Hase karakteriserer hans Veltalenhed som blomstrende, fuld af Helligaanden og grundende sig paa sund Skriftfortolkning med stadig Anvendelse paa Menneskelivet.

Det kunde maaske være af Interesse lejlighedsvis at fremdrage nogle af Chrysostomus mest karakteristiske Udtalelser om Bibellæsning, man finder saadanne overalt i hans Skrifter.

„Paa vort eget Nat og Dag Stirre vi med Velbehag.“

Læseren kan selv nynne videre. Men disse Linier skrives ud fra alt det Virvar (for ikke at bruge et stærkere Udtryk), der i den senere Tid har været i Danskernes angaaende Sprog og Blade.

Af Past. P. C. Paulsen blev der peget paa Kirkebladets Indlemmelse i Danskere, men det affejedes med „Pølsesnak.“ Jeg tillader mig at sige de kære Venner af Kirkebladet, at Bladets Udgivelse er ulovligt. Vort Samfund har engang vedtaget dets Nedlæggelse. Men til Trods gøres fra den Retning al mulig Flid for at overgaa vore andre Blade baade i Nyheder, typografiske Udstyr o.s.v.*) „Paa vort eget Nat og Dag stirre vi med Velbehag.“ Dersom eders Tid blev givet til Gode for Danskere, vilde I gøre en god Gerning — eet Blad af de to.

Saa til Børnebladene. — Hvorfor ikke her lade det engelske gaa ind i det danske? Jeg mener halvt af hvert. Her ligger man og kludrer med to Sæt Blade — det koster for Menighederne, det koster for vort lille Samfund. Men atter her kommer vores kære Danske i Vejen med: „Paa det danske Nat og Dag stir-

*) Vi kommer her til at anføre de to Beslutninger, som vi forleden blot henviste til.

Aarsb. for 1913, Side 144: „I Stedet for Sammenslutning af Dansk luth Kirkeblad og De Unges Blad opfylder Dansk luth. Kirkeblad at udkomme fra 1. Jan. 1914. Fra samme Dato bliver „Danskere“ Den forenede Kirkes officielle Organ.“

Aarsb. for 1914, Side 144: „Dansk luth. Kirkeblad fortsættes og udgives af Samfundet som Den fore. Kirkes officielle Organ. Det paalægges Kirkens Embedsmænd at udsende alle officielle Kundgørelser igennem dette Blad. Beslutningen desangaaende fra Aarsmødet 1913 tilbagekaldes.“ — Red.

rer man med Velbehag,“ det forstyrrer o. s. v.

Venner: Ogsaa jeg elsker det danske, og jeg fornemmer et Suk, et Savn vil trænge sig frem fra Minder om de svundne Dage, hvor saa tidt i Sang som i Tale med „det vingede Ord Sjølen af By over Stjerneerne foer.“ Men jeg fornem end mere et Kald, en Pligt til at redde, hvad reddes kunde af Fars og Mors Gudsdygt og Tro i de Smaas Hjertes, at tale til dem i begge Sprog, hvor man saa, de forstod eet bedst; i mit 60 Aar maatte jeg til at studere og forsøge med det engelske, og blev straks klar over, at Fremtiden og vore Børn og unge hører det engelske til.

Den Tale, endog af ældre Præster, at Aanden skulde svigte os, om Vidnesbyrdet frembæres i et andet Sprog, forstaaer jeg ikke. Naar jeg kan tale mig varm, vidne, saa Børn og unge lytter, mon man saa dog ikke kan sige, at det er aandsbaaret?

Man lægger Mærke til, at Past. I. M. Hansen, trods „Danskere“ giver Vidnesbyrd i Danskere, at en af hans adle unge Karle døde med engelsk Salme eller Sang paa Læben. I gamle bør lytte til de unge omkring eder; bør tage Hensyn til de unge Præsters Syn og Røster. Det er dem, der skal begraves os, men bære Fremtiden.

De Unges Blad er med Tiden, og jeg tror, det har en Fremtid for sig. Tiden vil vise det. Men tages der ikke kraftigt fat for, at vore unge bliver interesserede i vor Kirkes Fremtid, saa kan vi regne vor Kirkes Levedage faa.

At der er Menigheder, hvor Kravet om Engelsk endnu er mindre fremme, ved jeg, men det vil komme mere stærkt, end man aner.

Hvorlænge Danskere, med sit Navn og andet kan holde sig i nuværende Slækkelse, det ved ingen, men lad os alle ogsaa der være beredte til at give og at tage, til at ofre og yde; stor Forsigtighed maa øves, og fremfor alt maa „faa vort eget“ bort som nu læses mellem Linierne af mange af vore Skrivere, men „Lad os Jesus en og hver, Som vort Liv og Lys faa kær, Det gør Enigheden.“

Oconto, Wis., d. 16. Febr.
J. Hemingsen.

PLUK.

En Dag spurgte en ung Mand den berømte Amerikaner, Benjamin Franklin (Lynaflederens Opfinder om Grunden til, at Rigdom næsten aldrig gjorde Mennesker lykkelige, men fyldte dem med Angst og Bekymringer.

I Stedet for at svare med Ord tog Franklin en Kurv, som var fyldt med dejlige Æbler, og gav et af disse til et lille Barn, som legede i Stuen, hvor de befandt sig. Æblet var saa stort, at Barnet kun med Besvær kunde holde det i en af sine smaa Hænder. Franklin gav derefter Barnet et andet Æble, som det med straalende Ansigt greb med sin anden Haand. Derpaa tog Franklin det største og smukkeste Æble, som han kunde finde i Kurven, og holdt det frem for Barnet. Dette trykkede begge sine Hænder ind imod sit Bryst og gjorde Forsøg paa at faa det tredie Æble til at ligge ovenpaa de to andre, men efter mange Anstrengelser for at holde paa alle Æblerne maatte det lade det sidste falde og brast derefter i Graad.

„Der ser De,“ sagde den berømte Mand, „et lille Menneske, der har større Rigdom, end det kan nyde. Barnet var lykkeligt, saalænge det kun ejede to Æbler, men da det fik det tredie, var dets Lykke forbi.“

Da den berømte Læge Dumaulin laa paa Dødslejet, og flere af hans Kolleger, som alle beklagede hans Død, stod rundt omkring ham, sagde han til dem: „Mine Herrer, jeg efterlader mig tre store Læger.“

Hans Kolleger bad ham nævne disse tre, idet hver af dem i sit stille Sind haabede, at han selv var en af dem. Da sagde Dumaulin: „De hedder Vagt, Bevægelse og Maadehold.“

En from Dreng blev ansat paa et Kontor. De voksne Kontorister drillede ham ved enhver Lejlighed, haanede ham, fordi han var saa lille o. s. v. En Dag tog han Mod til sig og sagde: „Ja, I er nok større end jeg; men jeg kan dog noget, I ikke kan.“ — „Hvad skulde det være?“ udrøbr hans Plageaander. „Jeg kan lade være at bande, det kan I ikke.“ Drengens Svar gjorde dem ganske tavse.

Da Allen Ramsay, den store Digter, begyndte at leve paa egen Haand, var han saa fattig, at han ikke kunde betale det første Hvalvaars Husleje. Da han var bleven denne skyldig, mødte han sin Vært forklarede ham sine Omstændigheder og udtrykte sin Bedrøvelse over, at han ikke kunde opfylde sine Forpligtelser. Den muntre Vært var meget venlig imod ham og sagde til ham, at da han var en ung Mand med Talent, vilde han give ham Lejlighed til at kunne betale sin Gæld til ham uden at give en Skilling ud. „Dersom De,“ sagde han, „kan give mig et Svar paa Rim paa fire Spørgsmaal i ligesaa mange Minuter, vil jeg kvittere for hele Huslejen.“

„Alen svarede, at han vilde forsøge paa det. Spørgsmaalene var: „Hvad elsker Gud?“ „Hvad elsker Djævelen?“ „Hvad elsker Verden?“ „Hvad elsker jeg?“ Ramsay svarede:

Gud elsker dem, der sig for Synd bevare, og Djævelen elsker dem, der færk i Synd fremfare, og Verden elsker dem, der Rigdom har i Eje, og De mig elsker, naar jeg kan betale Dem min Leje.

„Lejen er betalt,“ sagde Værten, idet han gav den kløgtige Lejer et hjerteligt Klap paa Skulderen.

Uglemør, der i mange Aar havde huseret i Kirketaarnet i W. sagde engang til sin Førstedøtte: „Kære Datter! Alle Fugle rundt omkring os, Spurven, Mejsen, Bogfinken og hvad de nu allesammen hedder, de flyver om Dagen: hvornaa vil du dog omsider høre op med at fare omkring i Mørkningen og ved Nat-tid?“ Da missede Jomfru Ugle med sine smaa mørkebrune Øjne, som et rigtigt fiffigt Svar var faldet hende ind, og sagde: „I samme Time, kære Mo'er, som jeg ser dig flyve ved Dagen!“ — Ikke sandt, det er en bitter Pille, naar Forældre maa lade sig sige af en Søn eller Datter, at de selv ikke gør, hvad de kræver af deres Børn. —

En stor Mands Bekendelse. Den store Mand er Naturforskeren Isaac Newton, og hans Bekendelse er følgende:

„Jeg har lært to vigtige Ting i mit Liv. For det første, at jeg er en stor Synder, og for det andet, at Jesus er en endnu større Frelser.“

Kære Læser! har du lært det samme i dit Liv?

En Mand mødte sin Ven paa Gaden, og Vennens Frakke bar Spor af, at han havde strøget sig op ad en hvid Væg. Den anden gjorde ham som Ven bemærksom derpaa. „Tak skal du have,“ sagde denne, „jeg maa skynde mig hjem og faa den børstet af.“ — Saaledes er vi Mennesker. Gør man os opmærksom paa en eller anden Plet paa vor Klædedragt, saa siger vi Tak men hvor uhøflige og uforskammede kan vi ikke være, naar nogen gør os opmærksom paa Pletter paa vor Sjal, naar den bærer Spor af, at vi har været i Berøring med Synden.

Ved A. C. W.

ENGELSK LUTHERSKE SALMEBØGER.

Det var en Glæde at læse den udmærkede Artikel Række, der for et Par Uger siden fandtes i Danskere om den Sag. Det er virkelig ogsaa en Sag, der i disse Tider burde have megen Opmærksomhed.

Det store Spørgsmaal for troende Mennesker i vor Kirke er jo dog hvorledes det bedst maa lykkes at bevare vore Børn for Fædrenes Kirke, at de ikke skal spredes for alle Sektors Vinde, fordi de blive Engelske med Hensyn til Sproget.

Men netop her har den opdragende Side af Kirkens Liv saa stor Betydning, naar den tænkes paa Fremtiden. Det er ikke nok, at vi er lutherske i Lære og saa siden vender Ryg til det, der er karakteristisk luthersk: Salmebøger og alt det andet; thi saa vil vort Arbejde alligevel kun blive en Skuffelse.

Vi burde i hvad som helst engelsk Arbejde, der bliver gjort iblandt os, lægge særlig Vægt paa, at det blev typisk, karakteristisk luthersk i Aand, i Guds-tjenesten, i Skik og Brug i det Hele. Derved vil vore unge uvilkaarligt falde sammen med de andre engelsktalende Lutherane-re og straks føle sig hjemme iblandt dem ved deres Guds-tjenester. Lægges der ikke Flid paa disse Ting, kan det meget let komme til at gaa saaledes, at vor unge Slægt uvilkaarligt føler sig mere hjemme blandt Metodister, Baptister, Kongregationalister, o. s. v. end i en engelsk luth. Forsamling. Disse Tanker gør sig jo i høj Grad gældende i Forhold til Valg af Salmebøger.

De to, som nævntes i Danskere: „The Common Service Book“ og „The Lutheran Hymnary“ er begge to ganske udmærkede Bøger, men som man arbejder med disse Bøger, vil man dog finde, at The Common Service Book har Ting, der ganske sikkert gør den mere værdifuld end The Hymnary, og dette gælder vist særligt, naar man tænker paa dens Betydning i Retning af at binde de unge Hjertes til Kirkens Tjeneste, saa at de kommer til at kende og elske den.

Som der nævntes i Danskere, har Lutheran Hymnary en Del danske Salmer i engelsk Oversættelse; men der er vist ikke ret mange af dem, der staaer til de gamle Melodier, vi kender. De er entn ændrede eller helt andre. Dette gør, at selv de danske Salmer paa det Sted taber en Del af deres Værdi for os.

Saa har nævnte Hymnary en engelsk Oversættelse af den lange norske Højmesseliturgi, der kun kan have Interesse for Nordmænd og aldrig vil komme i almindelig Brug — ikke en Gang blandt Nordmændene. Dette ses allerede deraf, at de har føjet Højmesseliturgien og Vesperservice fra The common Service Book lige bag efter til Brug for dem, som ønsker det, men Bogen har hverken Epistler, Evangelier eller Lidelseshistorien, og dette er dog en Mangel — ogsaa en stor Mangel.

Disse Tekster findes i The Common Service Book, og dette maa anses for en stor Fordel ikke alene for at blive kendt med disse Tekster, der har været Kirkens Søndagstekster gennem et Tusinde Aar og mere. Var det ikke ved, at vi selv saa dem i Salmebogen Søndag efter Søndag, fra vi var Børn, at vi blev saa kendt med dem, og er der ikke Opbyggelse ved at følge med i sin Salmebog, naar de læses fra Alteret. Det kan være godt nok, at Skriftstederne er angivet som i den norske Bog og i den gamle Churchbook, men det bliver kun faa, som slaar efter i deres Bibel for at følge med.

Og mon vi ikke alle sammen mangen en Gang er bleven opbygget ved at kunne læse Lidelseshistorien med, naar den læ-

(Sluttes paa 4. Side.)